

KESTEV RAAMATUKOGU

1996. aasta oli Tartu Ülikooli Raamatukogule, mõtlen meie tööperet, eriti psühholoogiliselt väga kurnav. Veel enne, kui ma 1995. aasta sügissemestril direktorina alustasin, öeldi mulle, et ülikooli raamatukogust saab palka liiga palju inimesi. Just nõnda — “liiga palju” — võrreldes Soome või Rootsi raamatukogudega või olukorraga kuskil mujal, kuhu meie administratiivturistid sisse on põiganud. Mitte see, et mida te üldse teete või missugune on teaduslike keskraamatukogude omavaheline korraldus rahvusraamatukogu funktsioonide suhtes, vaid “lihtsalt” — teid on liiga palju ja sellisena olete te üksnes nuhtluseks.

Seda raamatukogu või raamatukoguhoidja vastasust koges ülikooli raamatukogu mullu korduvalt. Kriitika sõna õiges mõttes ei ole kunagi ülekohtune, kuigi ta võib olla karm. Seevastu sinu eitamine on ülekohtune alati. Ma ei usu kummati, et enam seda ei juhtu. Raamatukogundusala seadusandlus on eriti teaduskorralduse ebakindlust silmas pidades puudulik ja kuni seda korda ei tehta, kaitseb meie teaduslikke keskraamatukogusid õigupoolest ainult traditsioon. Näiteks on väga halb, et teaduslikud keskraamatukogud on õiguslikult eriväärsed.

Eelmine aasta andis raamatukogule tagasi tema konverentsisaali, mis oli kasutusest väljas 1994. a. sügisest alates. Kui täiendada saali ennast veel helitehnika ja tõlkeseadmetega ning saali ümbrust konverentsitööks tarvilike aparaatide — aga ka ekspositsiooniriistadega —, kujuneb välja ilus konverentsikeskus. Mullu ilmus mitu ilusat, trükikunsti väärilist näituse kataloogi, nende kõrval käesoleva aasta-raamatu avaköide. Sellest kõigest jääb rõõm püsima. Ma ei tea, palju seda rõõmu on olnud näha väljapoole, kuid sisimas saab just temale toetudes võtta käsile need asjad, mis on pooleli või korrast ära. Kuni raamatuteaduse õpetamine Tartus taastatud ei ole, seni on üks väga oluline asi korrast ära ja pooleli ühtaegu.

Peeter Olesk